

Abstrakt

Práce se zabývá fenoménem tiny house, tedy malými funkčně zařízenými stavbami. Teoretická část práce na základě rešerše literatury představuje tuto stavbu i sociální a architektonické hnutí, které se kolem tohoto způsobu bydlení vytvořilo. Hnutí propaguje žití na malém prostoru, omezování spotřeby a větší environmentální šetrnost jakožto prostředek ke zvýšení kvality života (Anson, 2014). Empirická část se zaměřuje na obyvatele těchto staveb na území České republiky. Klade si za cíl porozumět, co bylo důvodem k pořízení domku, dále pak jaká pozitiva a negativa bydlení přináší. Na základě polostrukturovaných rozhovorů a analýzy sekundárních dat, práce dochází k závěru, že se jedná především o *biografické řešení systémového rozporu*, kterým je krize bydlení (Beck, 2011). Na výsledné podobě tohoto řešení se podílejí panující *kulturní normy* v oblasti bydlení. Tiny house tak nemá být zhmotněním protestu proti současnému systému, spíše *individuálním vypořádáním se s jeho nefunkčností*. Vlastnictví domku přináší obyvatelům pocit jistoty, klidu, větší finanční nezávislost i prostor pro revizi hodnot. Zároveň se snižuje jejich ekologická stopa (Saxton, 2019). Domek na druhou stranu vytváří náročnější podmínky pro soužití více osob. Zároveň se jeho obyvatelé musí často potýkat se skepsí ze strany okolí i institucí. Z environmentálního hlediska je neproblematičtější způsobem zábor půdy. Domečky tak nejsou vhodnou volbou pro každého a různé podoby alternativního bydlení nelze považovat za způsob řešení krize bydlení. K tomu je zapotřebí adresovat její strukturální příčiny.